

ONDORT MASUMU

TANIYALIM

1. MÂSUM ,

HAZRET-İ MUHAMMED (s.a.v)

Seyyid Mehdi DADVER

Çeviri

Muhammed MUCAHİDİ - M. Cevad İSLAMİ

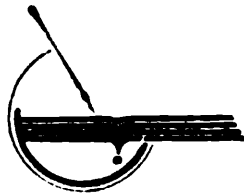
ONDÖRT MÂSUMU TANIYALIM

1. MÂSUM , HAZRET-İ MUHAMMED (s.a.v)

Seyyid Mehdi DADVER

Çeviri

Muhammed MUCAHİDİ - M. Cevad İSLAMİ

Dadver, Mehdi, 1318 -

Ondört Mâsumu Taniyalim 1. Mâsum, Hazret-i Muhammed(s.a.v)/by Mehdi Dadver; Translated by Muhammed Mucahidi - M. Cevad İslami.-Qum: Ansariyan, 2005.

48 P. Illustrated (Ondört Mâsumu Taniyalim (a.s.v); 1)

ISBN: 964-438-701-5 (Vol.1)

Orijinal adı: (ع) اشنائی با معصومین - معصوم اول - حضرت محمد

1. Mohammed (p.b.u.h), the Prophet of Islam, 53 B.H - 11 A.H. - Biography. 2. The Fourteen Infallibles - Biography. I. Mucahidi, Muhammed, Tr. II. İslami, M. Cevad, Tr. III. Title.

IV. Title: Ondört Masumu Taniyalim; 1.

297.931

BP22.9

زندگانی چهارده معصوم(ع) - (۱-۱۴) ترجمه ترکی استانبولی

ONDÖRT MÂSUMU TANIYALIM (1-14)

Sayyid Mehdi Dadver

Çeviri: Muhammed Mucahidi - M. Cevad İslami

Yayınlayan: Ensariyan Yayinlari - Kum

1. Baskı. 1372 - 1414 - 1993

2. Baskı. 1384 - 1426 - 2005

Matbaa: Negeen

Tiraj: 1000

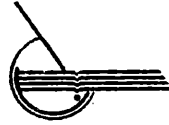
Sayfa Sayisi: 476

Boy: 162x229 mm

ISBN: 964-438-700-7 [14Vol. Set]

ISBN: 964-438-701-5 [Vol.1]

BÜTÜN HAKLARI MAHFUZDUR

ENSARIYAN YAYINLARI

P.O. Box 187

22 SUHEDA CAD. KUM

IRAN ISLAM CUMHURİYETİ

Tel: 0098 251 7741744 Fax: 7742647

Email: ansarian@noornet.net

www.ansariyan.org & www.ansariyan.net

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى خَيْرِ خَلْقِهِ
مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الَّذِينَ أَذْهَبَ اللَّهُ عَنْهُمْ الرِّجْسَ
وَوَطَّأَهُمْ تَطْهِيرًا.

TAKDİM

"Bütün hamdlar alemlerin Rabbine mahsustur. Salat ve Selam onun yaratıklarının en hayırlısı Hz. Muhammed (s.a.v) ve Ehl-i Beytine olsun. Öyle bir ehli Beyt ki, Allah her türlü kötülüğü onlardan giderdi ve onları tertemiz kıldı."

İnsanın eğitiminde, örnek edindiği kişilerin büyük etkisi vardır. Bütün bir insanlık için kendisinde güzel örnekler olan Resulullah (s.a.v) aramızda iki değerli emanet bırakmıştır: Biri kur'an-ı kerim ve diğeri ise Ehl-i Beyt (a.s)dır. Kur'an-ı Kerim bizim için hayat kitabımız, hayat kaynağımız, Ehli Beyt ise bizleri Kur'an'ın emirleri doğrultusunda yönlendiren ameli örneklerimizdir.

Bu yüzden onların hayatını okumak ve bilmek, bütün müslümanlar için özellikle çeşitli entrikalar öz kültüründen, öz değerlerinden uzaklaştırmaya çalışılan yeni kuşak için bir zaruret teşkil etmektedir. Bu zarureti göz önünde bulundurarak değerli araştırmacı yazar Huccet'ül islam vel müslimin Seyyid Mehdi DADVER'in onlarca tarih kitabından faydalanarak çocuklar için kaleme aldığı bu mecmuayı farsçadan türkçeye kazandırdık ki tüm Ehlibeyt dostları bu kitaplardan faydalansınlar.

Bu kitabın hazırlanmasında bizlere yardımcı olan tüm kardeşlerimize teşekkür ederiz. Eğer baskı esnasında bazı hatalar meydana gelmişse, bu hatalardan dolayı özürlerimizi kabul etmenizi, tavsiye ve tenkitlerinizle bizlere yardımcı olmanızı umarız.

Allah cümlemizi Ehli Beyt'in(as) izinden gidenlerden eylesin.

İhlas ile hizmet bizden, tevfik Allah'tandır.

Muhammed MUCAHİDİ

M. Cevad İSLAMİ

KUREYŞ KABİLESİ:

Kureyş kabilesi, Hicaz'da bulunan Arap kabileleri arasında en itibarlı olanı idi. Peygamber (s.a.v)'in dördüncü cediti Kusay İbn-i Kilab ise, Beytullah'ın sorumlusu idi. Kureyş çeşitli gruplara ayrılıyordu ve içlerinden en şerefli addedileni de Haşimoğulları idi.

Haşim; akıllı, şerif ve Mekke halkı arasında sözü geçen bir şahsiyetdi. Halkın her türlü meselesi ile ilgilenirdi. Hatta Mekke halkının geçiminin sağlanması için yaz ve kış seferlerini koordine etmiş ve uygulatmıştı. O'nun gösterdiği hizmetler sebebi ile ahali ona, "Seyyid" yani efendi, reis lakabını takmıştı. Bu nedenle onun ve peygamber (s.a.v)'in neslinden gelenlere Seyyid denir. Haşim, den sonra oğlu Muttalib ve daha sonra da torunu Abdulmuttalib Kureyş'in başkanlığı vazifesini üstlenmişti. Özellikle Abdulmuttalib'in halk arasında oldukça önemli bir itibarı vardı. Onun zamanında, Ebrehe'nin Mekke'ye saldırması ve sonunda ağır bir mağlubiyete uğraması, Abdulmuttalib'in itibarını daha da artırmıştı.

Abdullah ise Abdulmuttalib'in en çok değer verdiği ve sevdiği oğlu idi. Abdullah 24 yaşında iken, pak ve necip bir kız olan Amine ile evlenmişti.

Bu güzel evliliğin semeresi ise Fil olayından iki ay sonra dünyaya gelen ve adı muhammed olan nurlu bir erkek çocuğu olmuştı. Babası Onun doğumundan önce vefat etmişti ve Rabbimizin (c.c) rahmetine kavuşmuştu. Kısa bir süre sonra annesini de kaybeden sevgili Peygamberimizin sorumluluğunu büyük babası olan Abdulmuttalib üstlenmişti. Resulullah (s.a.v), Allah (cc)'ın himayesi sayesinde, karşılaştığı güçlükleri yenmesini bilmiş ve çok kısa bir müddet içinde de toplumda sevilen, sayılan mümtaz bir genç olmuştı. Öyle ki tüm Mekke halkı O'na sadece sevgi ve saygı duymuyor, ayrıca mal ve servetlerini de kendisine emanet olarak bırakıyorlardı. Nitekim daha sonra kendisine bu üstün ahlakından dolayı Kureys'in Emini yani Kureys'in en güvenilir şahsı lakabı verilmişti.

O, sağlam ve sarsılmaz bir iman ile, mazlumları ve mustaz'afları koruyor, onlarla beraber oturuyor, birlikte yemek yiyor, onların dertlerini dinliyor ve meselelere çözüm buluyordu. Gençlerden bir grup, "Hilful Fudul" anlaşmasını imzaladıkları zaman Resul-u Ekrem (s.a.v) onlara iştirak ederek müdafaa etmişti. Çünkü gençlerin amacı, mazlumları korumak ve zalimlerle mücadele etmektir. Daha sonra Hz. Muhammed, amcası Ebu Talib'in isteği üzerine Hatice'nin kervanına katılmıştı. Doğruluğu ve güvenilirliği sebebiyle kervanın başkanlığını üstlenmişti. Bir müddet sonra da, toplumdaki seçkin şahsiyetine hayran kalan Hatice validemiz, kendisine evlenme teklifinde bulunmuştu.

Resulullah (s.a.v), bu evliliği münasip görüp teklifi kabul etmesi sonucunda sade bir izdivaç gerçekleştirilmişti. Bu evliliğin semeresi ise, tüm masumların ve islam ümmetinin rehberlerinin annesi olan Fatıma (sa) oldu.

MESELELERİ HALLETMESİNDEKİ MAHARETLERİNE BİR ÖRNEK:

Resulullah (s.a.v)'in izdivacından 10 yıl sonra Mekke şehri sel felaketi ile karşılaşp sular altında kalarak büyük hasar görmüştü. Kureyş, bu olay üzerine Kabe'nin bir an önce tamir edilmesi kararını almış ve bir ihtilaf çıkmaması için de Kabe'nin inşası, Kureyş kabileleri arasında taksim edilmişti.

Ancak, Kabe'nin tamiratı bittikten sonra, Hacer-ul Esved'in yerine konulması, kabileler arasında sorun olmuştu. Çünkü herkes bu şerefine kendisine nasip olmasını arzuluyordu. Bu hususta tartışma öyle bir noktaya gelmişti ki, neredeyse kabileler arasında savaş ve öldürmeler meydana gelecekti.

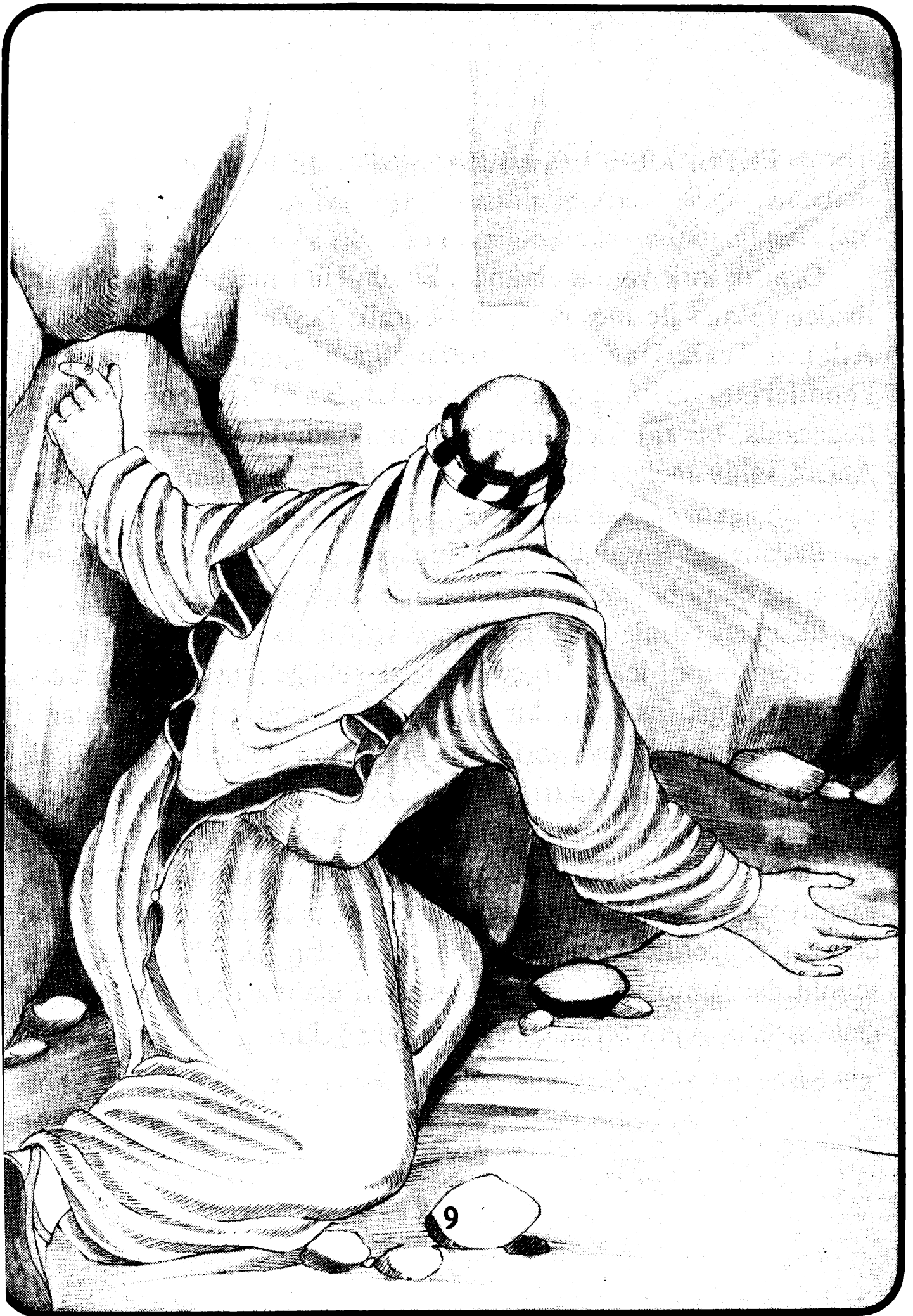
Resulullah (s.a.v) hemen bu duruma müdahale etmişti. Önce ortaya bir bez serdirmiş, ve orada bulunanları taşı bu bezin üzerine koymalarını ve her kableden bir kişinin de bezin bir köşesinden tutarak Hacer-ul Esved'i yerine bırakmalarını salık vermişti. Sonuçta her kabilenin arzusu yerine gelmiş, büyük bir tatsızlıkta böylece önlenmişti.

PEYGAMBERLİK VAZİFESİNİN VERİLMESİ:

O, artık kırk yaşına ulaşmıştı. Birgün Hira, mağarasında Allah'a ibadet ve dua ile meşgul iken Cebrail (a.s)'ın getirdiği vahiyle Allah-u Teala Hazretleri tarafından peygamberlik vazifesi kendilerine verilmiş oldu. Resulullah (s.a.v) hadisenin verdiği heyecanla, bir müddet dinlenmek maksadıyla Kabe'ye gitmişti. Ancak vahiy meleği tekrar ona nazil olarak kendisini istirahat ve uykudan alıkoyup, kalkmasını ve tebliği başlatmasını emretmişti.

Başlangıçta Resulullah (s.a.v)'in daveti gizli idi. Ona iman eden kişiler de bu işi büyük bir gizlilik içinde sürdürüyorlardı.

İlk iman edenler, hanımı Hatice ile Ali (as) idi. Aradan üç yıl geçtikten sonra Mekke ve çevresi açık tebliğe müsait bir duruma gelmişti. O'na, insanları, bir olan Allah'a davet etme ve putlarla mücadele etme görevi verilmişti. Bu iş son derece tehlikeli idi. Çünkü kabile başkanları yönetimi altında bulunanlara, karşı oldukça otoriter bir yapıya sahiptiler ve herkesi kendilerine itaate zorluyorlardı. Güçlü yönetimlerinin ellerinden gitmesini istemiyorlardı. Yıllarca tapmaya çalıştıkları putlarını kırmak onlara çok zor geliyordu. Ama büyük bir hedef olan tek Allah'a inanma, tevhid davasının yayılması ve hedefine ulaşması için zorluklara, çetin şartlara göğüs germekten başka çare yoktu.

Açık ve genel tebliğden sonra, O'na karşı çıkmışlar ve açıkça düşmanlıklarını göstermişlerdi.

Putperest zorbalar, Tevhidi hareketin öncüsü olan Hz. Muhammed (s.a.v)'i engellemek için ellerindeki tüm imkandan yararlanıyorlardı. Önce rüşvetle kendisini bu işten caydırmak istemişlerdi fakat onların çalışmaları bir sonuç vermemişti. Bunun üzerine baskı ve zorbalığa başvurma kararı almışlardı. Müslüman olanlarla alay edip, dövüyorlar, işkence edip, mallarını yağmalıyorlardı ama bu yapılanlar, tevhidi hareketi önleyememiş aksine daha da güçlendirmişti.

Müşrikler, peygamberimiz (s.a.v) ve arkadaşları Mekke şehrinde dışarı çıkıncaya kadar baskılarını artırdılar ve ilk müslümanlar da düşman şerrinden güvencede olmak maksadıyla üç yıl süreyle şeb-i Ebu Talib denilen yerde kalmaya mecbur oldular. Ancak müşrikler bununla da yetinmeyip, bu mahalleyi sıkı kontrol altına aldılar. Öyle ki kimse cüret edip onlara yemek ve su dahi götüremiyordu. Sadece canlarından geçmiş olan bir grup insan, gecenin karanlığından faydalanarak onların bu ihtiyaçlarını karşılamaya çalışıyordu.

Tüm bu baskıların netice vermediğini gören müşrikler, müslümanların bu şaşılacak mukavemetleri karşısında tek çarenin onları öldürmek olduğu hususunda ortak karara varmışlardı. Kendilerinden intikam alınmasını önlemek maksadıyla da tüm kabileleri kendi yanlarına çekerek ve Resulullah (s.a.v)'in evine saldırıp onu bir gece baskısıyla kılıçtan geçirme kararı almışlardı.

MEDİNE'YE HİCRET:

Hız. peygamber (s.a.v) vahiy meleği vasıtasıyla, müşriklerin planından heberdar olmuştı. Peygamberimizin (s.a.v) canını korumak için, O gece onun yatağına yatarak, hayatını tehlikeye atan Hız.Ali (a.s) olmuştı. Peygamber (s.a.v) gecenin karanlığından yararlanarak Mekke'yi terkedip Medine'ye varmayı başarmıştı. Aynı gece ise müşrikler peygamberimizin evine saldırmış ancak yatakta Hız.Ali (a.s)'ı görünce büyük şaşkınlığa uğramışlardı. Hemen akabinde süratle peygamberimizi takibe koyuldular. Fakat bundan da bir sonuç alamayarak Mekke'ye geri dönmek zorunda kalmışlardı.

Sevgili peygamberimiz (s.a.v) 9 gün sonra, büyük meşakkatlerle Medine yakınlarında Kuba denilen yere vardı. Ve burada halk tarafından son derece coşkulu bir merasimle karşılandı.

Resulullah (s.a.v)'in ilk icraatı, gerek ibadet ihtiyacını karşılamak, gerekse tevhidin asıl sahasını, müslümanların toplantı merkezi olarak, orada bir mescid yaptırmak oldu. Medine halkı büyük bir şevkle Kuba mescidini yapmaya koyuldu. Yapım faaliyetlerine peygamberimiz de bizzat iştirak ediyordu.

Mescidin yapımı bittikten sonra ilk cuma namazı orada kılınmış ve ilk hutbeyi de Resulullah (s.a.v) orada irad etmişti. Mekke'de kendi yerine temsilci olarak bıraktığı Hız.Ali (a.s)'ın ve onunla beraber gelecek olan Beni Haşim kadınlarının kendisine yetişmesi ve şehre topluca girilmesi için bir süre orada kalmıştı.

H.z.Ali (a.s) üç gün Mekke de kaldı ve halkın, Resulullah'ın yanında olan emanetlerini sahiplerine geri verdi. Daha sonra Beni Haşim kadınlarıyla beraber gece yarısı Medine'ye doğru yola koyuldu. Ve Kuba'da peygamberimize ulaştı.

Resulullah (s.a.v), H.z.Ali (a.s) ve kadınlarla beraber Medine halkının coşkun ve heyecanlı sevgi gösterileri arasında şehre girmişti. Herkes peygamberimizin kendisine misafir olmasını istiyordu. Ancak Resul-u Ekrem şöyle buyurdu: "**Devemin önünden çekiliniz, O kimin evinin önünde yatarsa, kalacağım yerde orası olacaktır.**"

Deve, Medinenin o karışık sokaklarından ilerleyerek sonunda Ebu Eyyub el Ensari'nin evinin önünde çökmüş böylece Rasulullah'ın kalacağı ev belirlenmişti.

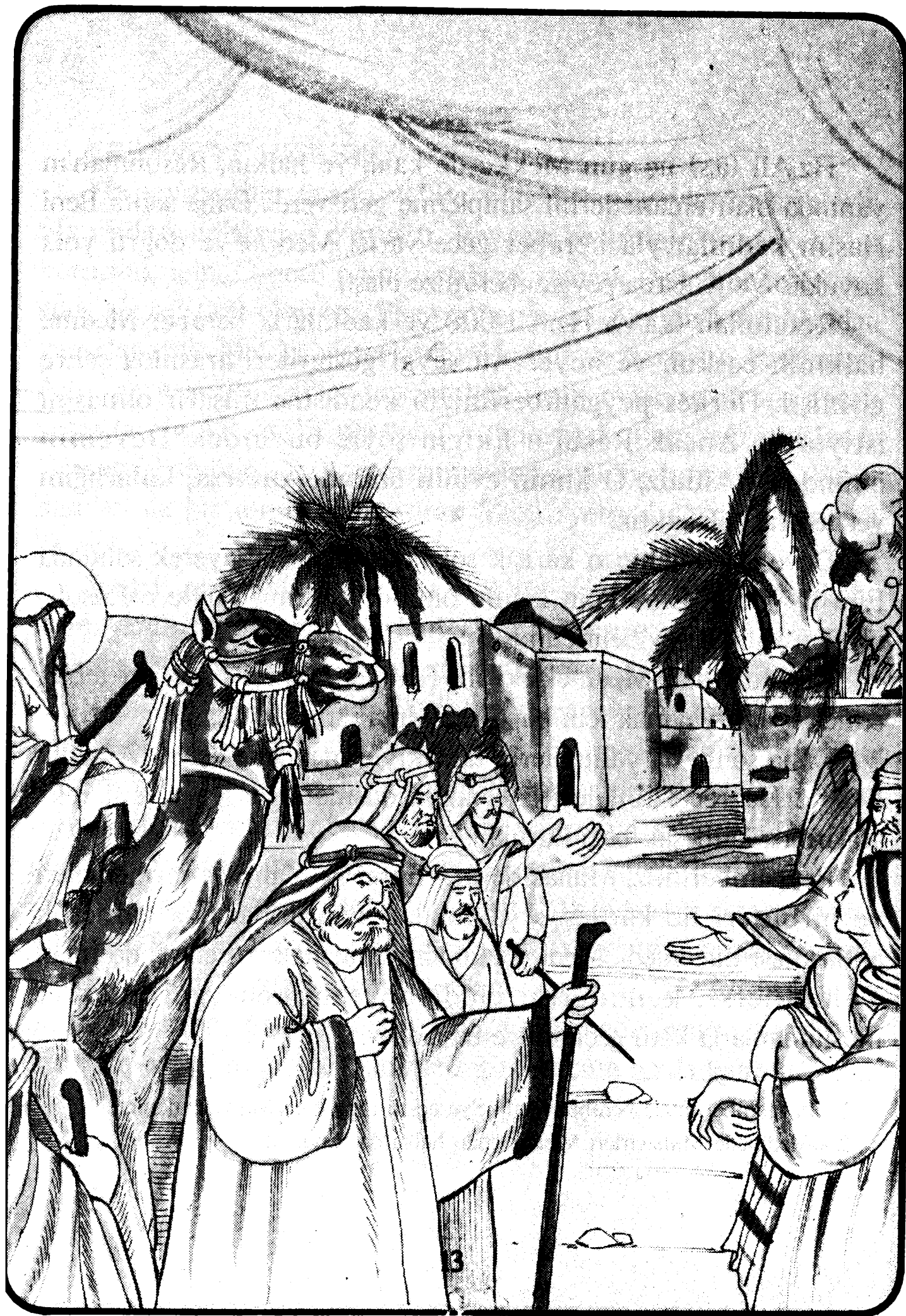
Resulullah'ın Medine'deki ilk faaliyeti, kendi risaletini tebliğ etmek islami yaymak için bir mescid inşa etmek oldu.

Daha sonra da yahudilerin tahrikiyle meydana gelen 120 yıllık Evs ve Hazrec kabileleri arasındaki düşmanlığa son verilerek aralarında kardeşlik bağı kuruldu.

Peygamberimiz, Muhacirlerin⁽¹⁾ Ensar'a⁽²⁾ Zahmet vermemeleri ve birbirleri ile kardeşçe yaşamaları için aralarında kardeşlik antlaşması düzenledi. Medine ekonomisinin nabzını ellerinde tutan Yahudilerse, kendilerini ciddi bir tehlikede gördüler ve müslümanlarla kötü geçinmeye başladılar.

1 - Peygamberimizle beraber Medine'ye gelen topluluğa Muhacir denir.

2 - Medine'de Muhacirleri Misafir eden halka da Ensar denir.

Onlar müslümanların vahdetini bozmağa ve onları birbirine düşürmeye çalışıyorlardı. Ama çok zeki olan peygamberimiz (s.a.v) onların bu planlarını suya düşürmüştü.

KIBLENİN DEĞİŞMESİ:

Peygamberimiz 13 yıl boyunca Mekke'de ve 17 ay Medine'de Yahudilerin kiblesi olan Mescid-ul Aksa'ya doğru namaz kılmıştı. Bu da yahudilerin "Eğer biz hak yolda değilsek niçin bizim kiblemize doğru namaz kılıyorsunuz?" Şeklinde itirazlarına sebep olmuştu. Peygamber (s.a.v) birgün namazla meşgul iken vahiy meleği ona şöyle emir verdi: **"Yüzünü Kabe'ye çevir!"**

O andan itibaren müslümanların kiblesi Kabe (Mescid-ul Haram) oldu.

Bu durum Yahudilere çok ağır gelmişti. Eğer sizin kibleiniz Kabe ise, niçin şimdiye kadar Mescid-ul Aksa'ya doğru namaz kılıyordunuz? diye itirazlarda bulunmuşlardı. Oysa bunların hepsi İslam düşmanlarının ve dostlarının belli olması ve kimlerin bu görevde peygamberle işbirliği ve kimlerin ona muhalefet edeceğini belirlenmesi için yapılmış bir imtihan olduğundan habersizdiler.

RESULULLAH (S.A.V)'İN SAVAŞLARI:

1- BEDİR SAVAŞI:

Resulullah, askeri ve nizami açıdan iyice güçlendikten sonra önce, Medine'nin etrafındaki kabilelerle, onların Medine'ye taarruzlarını önlemek maksadıyla, bir barış antlaşması imzaladı.

Daha sonra Şam'a giden ve o bölgeden geçmekte olan Kureyş'in büyük kervanına baskın kararı aldı. Böylece bir taraftan, küfrün ve şirkin başkanlarının gururlarını kırarak, diğer taraftan da Muhacirlerin Mekke'deki mallarını yağmalayarak, evlerini yıkanlara, cevap vermiş olacaktı.

Bu savaş Bedir kuyularının yanında başladığı için, bu adla meşhur oldu. Peygamberimiz (s.a.v) bu savaşı sahabenin ileri gelenleri ile meşveret ettiği için ve de düşmanın durumundan yeterince haberdar olduğundan hemen taarruzu başlattı. Ashabın imanı gölgesinde zafere ulaşp müşrikleri yendi.

2- UHUD SAVAŞI:

Müslümanların Bedir savaşındaki zaferi, müşriklerin ileri gelenlerinin Mekke öldürölmesi, müşriklerini çok sinirlendirmişti. Öyle ki, Ebu Süfyan; hiç kimseye büyüklerinin ölümüne yas tutmalarına müsaade etmemişti.

Diğer taraftan Yahudiler, müslümanların zafere ulaşmasından, dolayı büyük bir endişeye kapılmıştılar. Onun için yahudi olan Ka'ab bin Eşref adında bir şahıs hızla Mekke'ye gitti ve isyana davet eden şiirler okuyarak müşriklerin ölümüne ağlayarak, Kureyşi tahrik ve onları intikam almaya kışkırtmıştı.

Sonunda, müşriklerin parlamento yeri olan Darun Nedve' de toplantı yapılmış ve uzunca müzakereden sonra, gelecek savaşın bütçesi olan ellibin dinar altını onaylayıp temin ettiler. Ve sonra savaş için gönüllü kişiler toplamaya ve Mekke çevresindeki kabilelerden yardım istemeye girişmişlerdi.

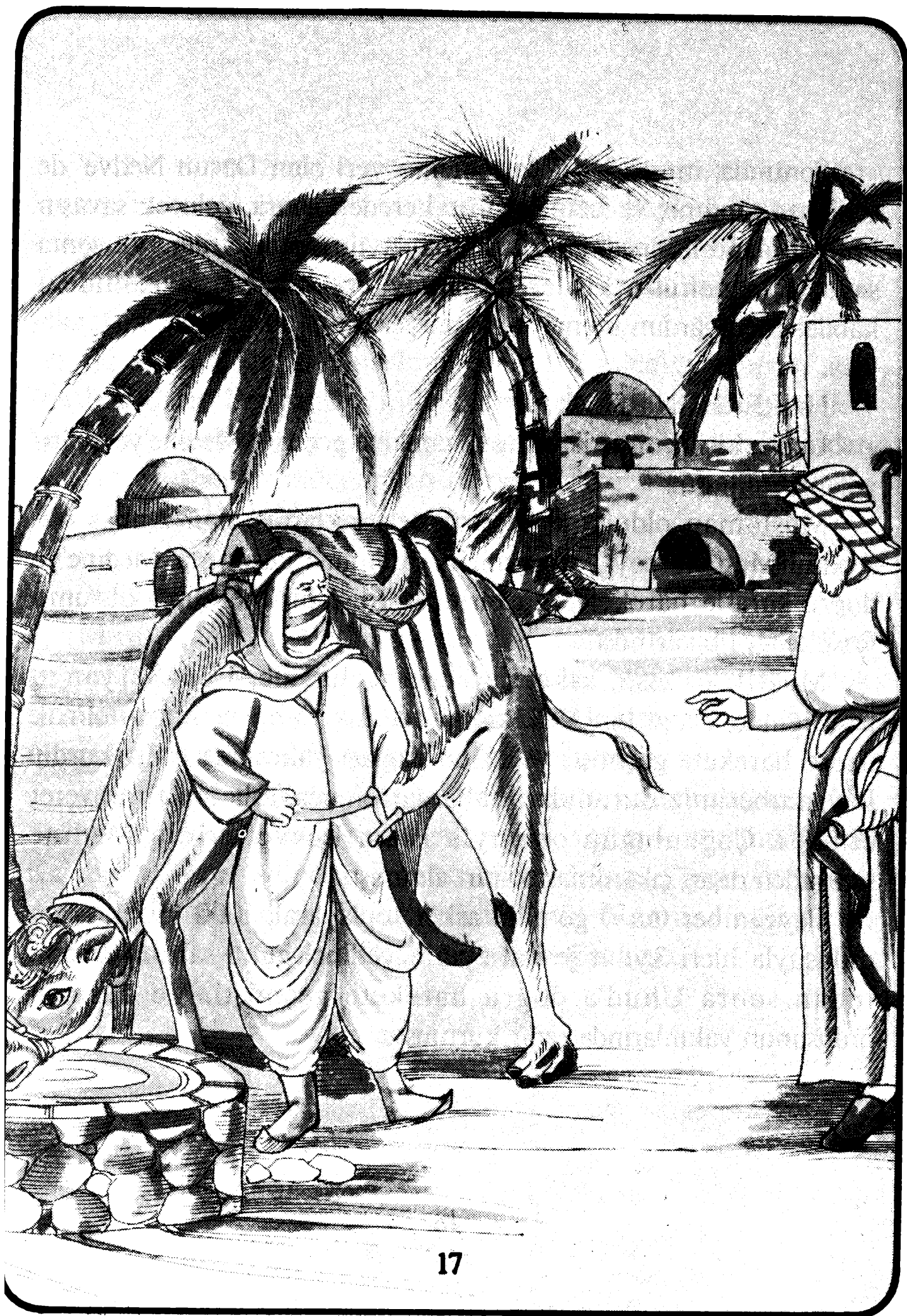
HAREKETİN RİTMİ:

Üçbin kişilik müşrik ordusu, harekete geçerek Medine'ye doğru yola koyulmuştu.

Müslüman olduğunu o güne dek saklamış olan Abbas bin Abd-ul Muttalib peygamberimizin yardımına koşmuştu. Medine'ye doğru süratle hareket eden birine verdiği bir mektupla durumu Rasulullah'a bildirtmişti.

Müşrik ordusu, askeri araç gereçleriyle, Ebu Süfyan'ın liderliğinde, Halid bin Velid de piyade askerlerin komutanı olmak üzere harekete geçmişti ve Uhud dağları yakınında çadır kurdu. Peygamberimiz durumdan haberdar olunca, ashabıyla meşveret etmişti. Çoğunluğun onayıyla islam kuvvetlerinin Medine şehrinden dışarı çıkarılması kararı alınmıştı.

Peygamber (s.a.v) gönüllü asker toplayarak 1000 kişilik İslam ordusuyla hicri 3.yılın şevval ayının yedinci günü sabah namazından sonra Uhud'a doğru harekete geçmişti. Ve düşman ordusunun yakınlarında çadır kurmuştu.

Peygamberimiz Abdullah bin Cubeyr'i 50 okçuyla birlikte stratejik ve önemli bir geçit olan Uhud geçidini korumayla görevlendirmişti. Onlara, zafer veya yenilgi, ne olursa olsun, görev yerlerini terketme haklarının olmadığını söyledi.

Nihayet tevhid ve şirk ordusu karşı karşıya gelmiş ve çarpışma Kureyş askerlerinden olan Ebu Amir tarafından başlatılmıştı.

Önce, kudretli islam ordusu cesaret ve imanla savaşmış ve küfür ordusunu dağıtmış, ancak ansızın savaşın çehresi değişmişti.

Peygamberin bu geçidi korumak için görevlendirdiği askerler savaşın bittiğini zannederek, savaş ganimetlerini toplamak için görevlerini bırakmış ve stratejik öneme haiz geçit savunmasız kalmıştı.

Düşmanın piyade birliklerinin komutanı olan Halid bin Velid bu fırsattan yararlanarak, emrindeki kuvvetlerle dağı arka tarafından çevirme harekatı yaptı. Geçide girerek arkadan ganimetleri toplamakla meşgul olan müslümanlara taarruz etti. Ve onların birçoğunu öldürdü.

Müslümanlar yetmiş şehit vererek savaş meydanından çekilmek zorunda kalmış ve savaşı müşrikler kazanmıştı. Ancak Allah'ın Resulü, Ali (a.s)'ın fedakarlıkları neticesinde askerleri tekrar toplayarak düşmanı takip edip, onlardan bir bölümünü öldürerek, onların tekrar Medine'ye tarruzunu önlemiş oldu.

3- HANDEK (AHZAP) SAVAŞI:

Yaptıkları ihanetlikler ve düşmanla işbirliği içinde olduklarından dolayı Medine Yahudileri, Medine'den sürgün olmuşlar, ama yinede hiyanetten vazgeçmemişlerdi.

Onların başkanları Mekke'ye giderek, Kureyş'i müslümanlarla savaşa teşvik etmiş ve onlara yardım vaadinde bulunmuştu.

Sonunda yahudilerin tahrikiyle, çeşitli gruplardan oluşan islam karşıtı bir cephe açıldı. Bu sebeple bu savaşa Ahzap (hizipler, guruplar) savaşı da denir.

Müşriklerden, müstekbirlerden, Yahudilerden, münafıklardan ve Medine'den kaçanlardan oluşan bu kuvvetlerin hepsi islam karşıtı bir birlik oluşturmuş, kendi akıllarınca, islamı ortadan kaldıracaklarını sanmışlardı.

Onbin kişilik müşrik ordusu, hicri 4.yılın Şevval ayında Ebu Süfyan'ın kumandası altında Medine'ye doğru harekete geçmişti.

Huzaa kabilesinden birkaç atlı, süratle kendilerini Medineye ulaştırarak, durumu Resulullah'a bildirdiler.

Allah'ın Resulü, savaşa hazırlık emrini vererek askeri komutanların fikirlerini almış ve uzun bir müzakereden sonra Selman'ın görüşü kabul edilmişti. Medine çevresinde handekler kazıldı ve müslümanlar handeğin arkasında koruma ve savunma görevini üstlenmişlerdi.

Üçbin fedakar müslüman gece gündüz çalışarak onikibin metre uzunluğunda, beş metre derinliğinde ve hemen hemen altı metre genişliğinde handekler kazdılar. Handek boyunca geçiş yolları yaparak, başlarına nöbetçiler dikmişler hendeğin arkasında siperler kazarak şehri savunmak için oraya okçuları yerleştirmişlerdi.

Şirk ordusu Medine'ye vardıklarında, kendilerini, karşıya geçmenin mümkün olmadığını, ve kendilerini büyük bir hendeğin karşısında bulduklarında, onun arkasında çadır kurmağa mecbur kalmışlardı.

Ebu Süfyan, ordunun moralinin düzelmesi için, Beni Nezir Yahudilerinin başkanı olan Hayy bin Ahtap'ı çağırarak ona, Medine'de yaşayan Beni Kurayza yahudilerinin başkanı olan Ka'ab bin Esed'le görüşmesini ve onu kendilerine itaat edenlerle beraber, Medine'de isyan çıkarmaya mecbur etmesini emretti. Böylece yol, müşriklerin saldırısı için açılmış olacaktı. Hayy bin Ahtap, Ebu Süfyan'ın emrini yerine getirdi. Ancak ileri görüşlü olan peygamberimiz işin böyle cereyan edeceğini anlamış, beşyüz silahlı askeri şehri içeriden gelebilecek tehlikelere karşı korumakla görevlendirmiş, böylece gidiş gelişi kontrol altına alarak, düşmandan gelebilecek her hareketi ortadan gidermişti.

Böylece, içeriden saldırı tehlikesi defedildiğinden, bu grupların askerleri geceli gündüzlü hendeğin arkasında beklemek zorunda kalmıştı.

Birgün, müşriklerin cengaverlerinden beş kişi, Amr bin Abdüved'in başkanlığı altında hendeğin ince bir yerinden geçmeyi başarmıştı.

Amr şöyle bağırdı: "Ey öldürölünce cennete gireceklerini iddia edenler, neredesiniz? Gelin de sizi oraya göndereyim." Amr'a. Hz.Ali (a.s) dan başka hiçkimse cevap vermeğe cesaret edemedi.

Ali (a.s) şimşek gibi oraya koşarak onu bir darbeyle yere düşürmüş. Ve kalbinin en derinliklerinden Allahu Eekber sesi yükseldi.

Amr'ın yanındakilerden biri kaçarken handeğin içine düştü, ama Ali (a.s) ona da aman vermeyerek öldürmüştü. Öteki üç kişi ise kaçmayı başarmıştı.

Ali (a.s)ın kudreti ve süratı islam askerleri için büyük bir zafer meydana getirmişti. Öyle ki, peygamber şöyle buyurdu: **"Ali'nin bu fedakarlığı ve başarısının değeri, insanların ve cinlerin 70 yıllık ibadetinden daha çok ve efdaldır."**

Ertesi gün Halid bin Velid, yenilgiyi telafi etmek, askerlerinin moralini düzeltmek için, yanındaki süvarî birliği ile beraber, handeği geçme kararı almıştı. Ancak islam askerleri onların önünü alarak, onları da ümitsiz bırakmışlar. Bu şartlar altında düşmanın morali bozulmuş. Peygamberimiz, Naim bin Mesut vasıtasıyla, müşrikler ve Ben-i Kureyze yahudileri arasında ihtilaf ve ayrılık meydana getirmeyi başarmıştı. Ondan sonra da, bu iki kabile aralarındaki antlaşmada bozulmuştu.

Ayrıca Huzeyfe adında birini de gece vakti düşman askerlerinin morallerini bozması için onların arasına göndermişti. O, müşriklere, havanın soğukluğundan ve tehlikeli tufandan söz etmiş sonunda askerlerle komutanlar arasında görüş ayrılığı başgöstermişti.

Nihayetinde Ebu Süfyan gecenin karanlığından faydalanarak kuvvetlerini toplayıp Mekke yolunu tutmak zorunda kalmıştı.

Sabah olunca, müslümanlar namaz için kalktıklarında düşmanlardan bir iz kalmadığını ve kaçtıklarını şaşkınlıkla müşahede ettiler.

Peygamberimiz düşmanın kaçtığını öğrendikten sonra, ashabına mevzileri terketmelerini ve şehre geri dönmelerini emretti.

BENİ KURAYZA'NIN SONU:

Hendek savaşı bittikten sonra, peygamberimiz Beni Kurayza kalesi üzerine yürüyerek 25 günlük muhasaradan sonra onları teslim olmaya mecbur edip, Ali (a.s)'ın sayesinde onları silahtan arındırdı.

Beni Kurayza yenildikten sonra, peygamberden, Medine'yi terkedip gitmek için izin istediler. Ancak peygamber (s.a.v), onların bu isteğini kabul etmedi. Çünkü onlar salıverildikten sonra yeni bir savaş planı daha kuracaklarını çok iyi biliyordu. Aynı şekilde Beni Kaynuka Yahudileri de salıverildikten sonra Uhud savaşını ve Beni Nezir Yahudileri de Hendek savaşını başlatmışlardı.

Sonunda onlar Sa'd bin Ubade'nin, savaş esnasında düşmanla işbirliği ve ihanet ettiklerinden, erkeklerin öldürölüp, mallarının müsadere edilmesi, hükmüne razı oldular. Hüküm böylece yerine getirilmiş oldu.

HUDEYBİYE BARIŞI:

Müslümanların, iç savaşlarda arka arkaya aldıkları zaferler ve düşmanın yenilgisi, özellikle de Beni Mustalak kabilesinin yenilgisi ve Hz.Peygambere iman etmeleri Kureyş'i Şiddetle korkutmuştu.

Resulullah (sa.v) hicri yedinci yılın Zilkade ayında, müslümanlardan bindörtiyüz kişiyle beraber Kabe'yi ziyaret etmek için Medine'den Mekke'ye doğru hareket ederek Zulhuleyfe denilen yerde ihrama girmişti.

Bu yolculuk, manevi ve ibadi açıdan başka, önemli bir siyasi değere de sahipti. Bu durum müslümanların Arap yarımadasında mevkilerinin sağlamlaşması demekti.

Kureyş halkı, peygamberin hareketinden haberdar olduklarında, Mekke'ye girmelerini engelleyeceklerine dair putlara yemin ederek. Halid bin Velid'i ikiyüz süvariyle birlikte, onları engellemek için, müslümanların üzerine göndermişlerdi.

Peygamberimiz, çatışma meydana gelmemesi için, kestirmeden giderek Hudeybiye topraklarına vardı. Peygamberimiz önce, Kureyş'e, onlarla savaş ve çatışma kararında olmadıklarını ve hedeflerinin Hacc merasimini ifa etmek olduğunu belirtmek maksadıyla temsilciler gönderdi. Ama onlar peygamberin temsilcilerine kötü muamelelerde bulundular. Onların davranış ve hareketlerinden tek düşüncelerinin savaşmak olduğu anlaşılıyordu.

Peygamber (s.a.v) bir ağacın altında kendi ashabıyla yeniden biatlaştı. Hepsi, son nefeslerine dek hedeflerine bağlı kalacaklarına dair Resulullah'a gövence verdiler. Kureyşliler olayı duyunca korkup Süheyl adlı birini Resulullah ile barış antlaşması⁽¹⁾ imzalaması için Hz. Muhammed'in yanına gönderdiler.

Onların isteği, müslümanların bu yıl Mekke'ye girmekten vazgeçerek geri dönmeleri, gelecek yıl silahsız olarak gelmeleri, Kureyş'in, müslümanlara dini törenlerinde serbestlik tanımaları ve onların mallarını ve canlarını savunmaları idi.

Müslümanlardan bazıları Mekke'nin fethini de kendisiyle beraber getiren bu antlaşmanın parlak geleceğine dikkat edememişti.

Ancak barış antlaşması beş maddede imzalanmıştı. Bir kısım müslümanlar şiddetle rahatsız olmuşlar ve Resulullah'a itirazlarda bulunmuşlardı. Özellikle antlaşma maddelerinden biri olan; **"Eğer Mekke müslümanlarından biri, Medineye gelip sığınırsa o, Kureyş'e geri verilecek"**, maddesi idi. Çünkü, kendi temelsiz iddialarına göre, bu iş müslümanlar için zillet ve alçaklık idi.

Peygamberimiz onlara bir konuşma yaparak kendilerini azarladi.

İmam Sadık (a.s) bu barış antlaşmasının değeri hakkında şöyle buyuruyor: **"Hz.Peygamberin yaşantısında hiçbir olay, Hudeybiye antlaşmasından daha faydalı değildi."**

1 - Bu barış antlaşması tarihte "Rızvan" antlaşması adıyla meşhurdur. (Hudeybiye barış antlaşması).

4- HAYBER SAVAŞI:

Hicri yedinci yılın, Rebiülevvel ayında Resulullah (sa.v) 1600 islam askeriyle beraber Medineden Hayber'e doğru harekete geçip düşmanı gafil avlamak için, süratle Gatfan toprakları ile Hayber arasında bulunan Raci adlı yere doğru yöneldi. Bu savaş taktiği ile, aralarında askeri ittifak bulunan Gatfan Arapları ile Hayber Yahudilerini birbirinden ayırarak, yardım yolunu kestiler.

Hayber kalesi gece vakti müslümanlar tarafından kuşatıldı. İslam askerleri hurmalıklar arasında uygun bir yer seçerek, Hayber ve düşman askerlerinin durumunu tam olarak öğrenip, çarpışmaya başladılar. Cesaretle ve canlarından geçerek tüm kaleleri peşpeşe ele geçirdiler. Sadece, yahudilerin savunduğu iki önemli kale kalmıştı ve yukarıdan müslümanları ok yağmuruna tutuyorlardı.

Resulullah'ın emriyle, islam ordusu, üç gün üstüste Ebubekir, Ömer ve Sa'd bin Ubade'nin komutasında ayrı ayrı kaleye saldırdılar, ama her defasında da yenilgiye uğradılar. Bunun üzerine Hz.peygamber şöyle buyurdu: **"Yarın bayrağı öyle birine vereceğim ki, bu kaleyi fethedecek"**.

Herkes o şahsın kim olduğunu öğrenmek için o günü bekliyordu. O Kimse Hz.Ali (as)dan başka kim olabilirdi?

Vaadedilen gün gelip çatığında peygamber, komutanlık bayrağını Ali (a.s)'a teslim ederek onu kaleyi fethetmekle görevlendirdi. Ve zafere ulaşması için dua etti. Böylece Resulullah, Ali (a.s)'ın diğer komutanlara olan üstünlüğünü ve değerini belirtmek istedi.

Ali (a.s)'ın askerleri kaleye yaklaştıkları zaman, Haris ve Merhab adlı iki savaşçı kardeş, ellerindeki topuzlarıyla saldırıyorlardı. Müslümanlar onların bu saldırıları karşısında kaçıyorlardı, ama Hz.Ali (as) sebatı ve cesaretiyle her ikisini de öldürmüştü. Yahudiler korku içerisinde kalelerine kapanarak, kapıları sıkıca kapamışlardı. Kaçanlar bu sahneyi görünce, savaş meydanına geri dönerek Hz.Ali (as)'ın yanında yeniden savaşımaya koyulmuştu.

Hz.Ali (as) tıpkı kızgın bir arslan gibi kaleye doğru hareket ederek kalenin kapısını yerinden koparmış ve kendisine kalkan yapmıştı. Daha sonra kapıyı kalenin etrafındaki handekler üzerine bırakarak askerlerinin geçmesi için köprü durumuna getirmişti. Kapı o kadar ağırmış ki müslümanlardan yedi kişi dahi onu yerinden oynatamamıştı.

Hz.Ali (as) bu şaşırtıcı gücü karşısında şöyle buyurdu: **"Ben hiçbir zaman onu insani gücümle kaldırmadım. Allah'ın yardımı ve imanın gölgesi altında bu işi başardım"**.

Sonunda, İslam kuvvetleri tüm kaleleri ele geçirerek Yahudileri ağır bir yenilgiye uğrattılar. Yahudiler, yerlerinde kalarak ziraat ve tarımla meşgul olmak ve kazançlarının yarısını müslümanlara ödemek istediklerini Resulullah'a bildirdiler. peygamberimiz bu isteği kabul ederek, onları serbest bıraktı.

FEDEK KASABASI

Hayber kalesinin fethi haberi Fedek kasabasında bulunanlara ulaşınca orada bulunanlar telaşa kapılarak, peygamberin huzuruna temsilciler göndererek barış anlaşması imzalayıp, Fedek'in yarısını peygambere verdiler. Resulullah (s.a.v) onu kızı Hz.Fatıma'ya, kendisi ve mahrumlara yardım olması için bağışladı.

Resulullah, Hayber savaşından sonra, Yahudilerin diğer bir merkezi olan Vadil Kuraa bölgesine doğru harekete geçip orayı da kuşatarak ele geçirdi; daha sonra Hayber yahudilerine yapıldığı gibi, topraklarının, kazançlarının yarısını müslümanlara ödemek şartıyla, kendilerine bıraktı.

Resulullah bu antlaşmalarla, islam ordusunun düşman karşısında rahatça taarruz ve savunma gücünü artırmak için müslümanların mali durumlarını düzeltmiş oldu.

5- MUTE SAVAŞI:

Peygamberimiz Busra padişahını islama davet etmesi için, ona bir elçi gönderdi. Elçi Mute topraklarına ulaştığında, o diyarın hakimi, gönderilen elçiyi bir şekilde şehid etti. O olaydan sonra Resulullah 16 mübelliği o diyara gönderdi.

Ancak içlerinden bir kişiden başka hepsi öldürüldüler.

Ve o, kişi ise gece vakti kaıp Medine'ye ulaştı. Bu iki olay, peygambere çok ağır gelmişti. Bu hadise Resulullah'ın hicri sekizinci yılın Cemadiyel Evvel ayında Mute'ye doğru ordu göndermesine sebep olmuştu. Savaş ilanından sonra, onbin kişi gönüllü, savaşa hazır oldu. peygamberimiz onlara bir konuşma yaptı. Daha sonra komutanları şöyle belirledi: Cafer bin Ebu Talib ilk komutan, Zeyd bin Harise ikinci, Abdullah Bin Revaha      , eğer biri şehid olursa kumandanlığı bir sonraki üzerine alacak ve eğer her    de şehid olursa, askerler kendi aralarından birini komutan seçeceklerdi.

İslam askerleri Mute topraklarına doğru harekete geçerek Muan şehrine vardılar. oradaki müslümanlar Rum kayseri Herkal'ın yüzbin kişilik Rum ordusu ile yüzbin kişiden oluşan Arap ordusunu toplayarak yola çıktığını haber verdiler.

EşİT OLMAYAN BİR SAVAş:

İkiy zbin kişilik düşman ordusu, onbin kişilik islam askerleri karşısında saf bağlayarak, saldırılarına başlamıştı. Cafer şehid olana dek cesaretle savaşmış ikinci ve       komutan da aynı şekilde çarpışarak şehid olmuştu.

Daha sonra askerler Halid bin Velid'i kendilerine komutan seçtiler. Halid tecrübeli ve akıllı birisi idi. Kendi kendine, eğer savaş böyle devam ederse herkes ölecek, öyleyse yeni bir savaş taktiğiyle düşmanın hareket ve saldırılarını durdurmak gerekir diye düşündü.

O, askerlere, gece yarısı geri çekilmelerini ve sabah erkenden patırtı, gürültü kopararak savaş meydanına girmelerini emretti. Böylece düşman, Medine den yardımcı kuvvetler geldiğini zannedecekti.

Halid, bu taktiğiyle düşmanı korkutarak savaşı durdurdu. Daha sonra askerleriyle birlikte geri çekilerek Medine'ye geri döndü.

Resulullah ahabının şehadetini haber aldıktan sonra üzüntüye kapılarak onların ölümüne ağladı ve Halid'i de başarısından dolayı tebrik etti.

6- MEKKE'NİN FETHİ:

Müslümanların Mute savaşında geri çekilmeleri olayı, Kureyş müşriklerini cesaretlendirmişti. Onlar, müslümanların zayıf olduğunu ve onlardan korkmamak gerektiğini zannediyorlardı. Onun için Hudeybiye antlaşmasına rağmen onlarla antlaşmaları bulunan müşrikler Benu Bekir kabilesinin yardımına koşarak müslüman Huza'a kabilesine saldırıp onlardan birçoğunu öldürmüşlerdi.

Bu olayın karşılıksız kalmayacağını bilen Ebu Süfyan peygamberle antlaşma süresini uzatmak ve bu olaydan dolayı özür dilemek için çabucak Medine'ye varmıştı.

Ama peygamberimiz ona soğuk davranarak, olumlu bir cevap vermedi. Ebu Süfyan eli boş bir şekilde Mekke'ye dönmüştü. Resulullah savaş ilan edince, onbin savaşçı hazır olduklarını bildirmişti.

Düşmanı gafil avlamak ve hiçkimsenin müşriklere haber vermemesi için Medine'nin etrafına nöbetçiler koymuştu.

Ama Hatip adlı hain bir adam, Mekke'de akrabaları olduğu ve Kureyş'ten korktuğu için bir kadın vasıtasıyla, Kureyş'e bir mektup yazdı. Fakat yaptığı casusluk anlaşarak, mektup kadından alınıp, Hatip cezalandırıldı. Peygamberimiz hiç kimsenin onunla konuşmaması için emir verdi. Bu ceza onun için ölümden de beterd.

Resulullah, Hicri sekizinci yılın Ramazan ayının onuncu günü hareket emrini buyurdu. İslam askerleri süratle ve hiç durmaksızın bir hafta içerisinde Mekke'ye vararak şehrin yakınlarında çadır kurdular. Peygamberimiz kendi savaş taktiğiyle, askerlerine gece vakti çölde dağılarak ateş yakmalarını emretti. Böylece düşman, Mekkedden büyük bir ordunun geldiğini zannederek, savaşa hazırlanmalarını engelliyip ve hareket gücünü tüketmiş olacaktı. Ateşlerin kızılığı, müslümanların patırtı ve gürültüsü, deve ve atların feryatları tüm çölü kaplamıştı. Ebu Süfyan ve Kureyş büyüklerinden bir bölümü olayı daha yakından müşahade etmek için geldiklerinde çok korkmuştu. Ebu Süfyan yanındakilere şimdiye dek böyle büyük bir ordu görmedim diye söyleyerek şaşkınlığını belli ettirmişti.

Ebu Süfyan Abbasla karşılaşp konuşmaya başladı. Abbas Ebu Süfyan'a aman verip onu Resulullah'ın huzuruna getirdi. Ve şöyle dedi: "Ebu Süfyan kudreti sever ve onun bu zafından müslümanlar faydalanabilirler."

Peygamber, müslümanların maslahtı esasına dayanarak şöyle buyurdu: **"Kim Ebu Süfyan'ın evine girerse emandadır ve Ebu Süfyan bu konuda Mekke halkına güvence verebilir"**. Ebu Süfyan bu ayrıcalığı alarak Mekke'ye döndü ve halkı İslam askerlerinin azametiyle korkuttu. Böylece, psikolojik olarak onları İslam askerlerine karşı çarpışmaktan vazgeçirmişti. Sonunda Mekke, kan dökülmeden müslümanların eline geçti.

GENEL AF:

Müslümanlardan bir kısmı ve özellikle de başlarındaki Muhacirler, intikam duygusu taşıyorlardı. Ama Resulullah genel af ilan ederek şöyle buyurdu: **"Bu gün rahmet günüdür, intikam değil. Hiç kimsenin, birkaç kişiden başka halktan birine kötü muamele yapmaya hakkı yoktur. O birkaç kişiyi de nerede bulursanız öldürün. Çünkü onların cezası affedilecek gibi değildir."**

Daha sonra peygamber onların isimlerini saydı. Resulullah biraz dinlendikten sonra, Allah'ın Haremine ayak basarak, Kabe'yi o pis putların varlığından temizledi. Daha sonra Bilal ezan okudu. Ve hepbirlikte namaz kıldılar.

7- HUNEYN SAVAŞI:

Müşriklerin merkezi olan Mekke'nin müslümanların eline geçmesi Mekke çevresindeki kabileler arasında büyük korku yaratmıştı. Hepsi müslümanlar aleyhine askeri bir ittifak kurmak için bir araya gelmişti.

Aldıkları ortak bir kararla savaşçı bir adam olan Havazin kabilesi başkanı Malik bin Avf'ı kendilerine kumandan seçtiler.

Bu askeri birliğin kurulması olayı peygambere ulaşınca, olaydan tam olarak haberdar olması için bir kişi kabilelerin arasına gönderdi. Böylece, o, onların askeri sırlarını ele geçirip düşmanın gücünü öğrendikten sonra Mekke'ye dönüp, durumu haber verecekti.

HUNEYN'E DOĞRU HAREKET:

Resulullah, düşmanın durumundan tam olarak haberdar olduktan sonra onikibin silahlı askerle, Hicri sekizinci yılın, Şevval ayının beşinde, Huneyn vadisine doğru harekete geçti. Malik adlı düşman askerlerinin kumandanı, askerlerin üç tanesini, casusluk yapmaları için, islam askerlerinin arasına gönderdi.

Onlar, İslam askerlerinin kudretini müşahede ettikten sonra, geri dönüp olayı komutanlarına haber verdiler.

Malik onlarla karşı karşıya gelmeğe gücü olmadığını anlayınca, askerlerine, Huneyn boğazının tepesine doğru çıkmalarını ve kayaların arkasında tepelerin üstüne saklanarak, siper almalarını, böylece, İslam askerleri vadiye girdiklerinde onları gafil avlayarak, saldırmalarını emretti.

HUNEYN BOĞAZINDA:

Hicri sekizinci yılın, Şevval ayının onuncu günü salı gecesi, islam askerleri Huneyn vadisine varmışlardı.

Peygamberin emriyle, gece dinlendiler ve sabah Halid askerlerinin öncü birliği kumandanı olarak vadiye girmişti.

Her yönden hazırlanmış olan düşman, ansızın her taraftan islam askerlerine saldırıya geçmişti.

Gecenin karanlığı, atların ürkmesi ve yeni müslüman olmuş ikibin askerin islam ordusunda bulunması, düşmana büyük bir avantaj sağlıyordu. Ve Halid geri çekilmek zorunda kalmıştı. Daha sonra askerler kaçmağa başladılar. Hz.Peygamberin çevresinde kendisini korumak için yalnızca on kişi kalmıştı. Peygamberimiz, yüksek sesli birinin kaçanları yardıma çağırması ve geri dönmelerini istemesini emretti.

Abbas'ın yüksek sesi ve kınaması, kaçanların geri dönmesini ve savaşın başında zafere ulaşan düşmanın yavaş yavaş gücünün azalmasını sağlamıştı. Sonunda düşmanın savunma hattı kırılıp, düşman bir çok ganimet malı bırakarak kaçmıştı. Hz.Peygamber, onları takip ederek tümüyle dağıtmaları ve tekrar toplanıp teşkilatlanmamaları için, bir bölük asker göndermişti.

Düşmanı takip eden birlik, görevini ifa edip geri döndükten sonra, peygamberimiz ele geçen ganimetleri askerler arasında paylaştırdı.

8- TEBÜK SAVAŞI:

Hicri 9.yılın Receb ayında, müslümanların Kuzeydoğu Arabistan sınırında, Rum imparatorluğu tarafından tehdit edildikleri ve onların islam topraklarına saldırma niyetinde olduğu haberi peygamber (s.a.v)'e iletildi.

Resulullah, kuvvetli bir ordu topladıktan sonra, eskiden hedefini sakladığı halde, bu kez aksine, hedefini herkese bildirerek, onlardan, İslam ordusu için her türlü yardımda bulunmasını istemişti. Halk, coşku ve istekle askerlere gerekli olan herşeyi temin ederek, savaş hazinesini doldurmuştu.

MÜNAFIKLARIN DAVRANIŞI:

Münafıklar, gönüllü islam askerlerinin, toplanmaya başladıkları andan itibaren, psikolojik savaş başlatarak söylentiler ve şayialarla halkı, Rum askerleriyle karşı karşıya gelmekten korkutuyorlardı.

Zehirli tebligatlarını yapabilmek ve halkı cihada katılmaktan vazgeçirmek için Zırar adında bir mescid kurdularsada, peygamber, kati tutumu davranışlarıyla onların hilesini engellemiş oldu.

Hız.Peygamber (s.a.v)'in emriyle münafıkların toplantı merkezi olan Suveylem'in evi yıkılıp, böylece, tüm planları suya düştü.

TEBÜK'E DOĞRU:

Otuzbin kişilik, eşsiz islam ordusu hazırlanarak, Medine dışında çadırlar kurdular.

Hız.Resulullah, komutanlığı kendisi üstlenerek, orduyu teftiş edip onlara birde konuşma yaptı.

Daha sonra Ali (a.s)'ı Medine'de kendi yerine tayin ederek, askerlerle birlikte Tebük'e doğru yola çıktı. İslam ordusu çölün yakıcı sıcaklığında 600 km. Yol katederek Tebük'e vardılar ama şaşkınlıkla Rum ordusundan bir eser dahi olmadığını gördüler. Onlar, şehadet aşkıyla yanıp tutuşan güçlü islam ordusunun hareketinden haberdar olunca, kuzeye doğru geri çekilmişlerdi.

İslam ordusu, yirmi gün bekledikten sonra, hiç duraklamadan, çarpışma veya düşmanı takip olayı meydana gelmeksizin, Resulullah'ın emriyle Medine'ye geri dönüldü.

MÜNAFIKLARIN HİLESİ:

Tebük'ten geri dönerken, halktan korktukları için savaşa katılan münafıklardan bir kısmı, Tebük'ün dar geçitlerine saklanarak, gecenin karanlığından da istifade edip, peygamberimizin bineğini itmeyi ve Hazret'i uçuruma düşürerek öldürmeyi kararlaştırmıştı. Ama onların bu hileleri anlaşıldığı için hepsi kaçmak zorunda kalmıştı. İslam askerleri onları öldürmek istediler ama Resulullah onlara engel oldu.

Resulullah, geri döndükten sonra, Allah'ın emriyle münafıkların merkezi olan Zırar mescidini, yıkıp ve böylece Allah'ın emrini yerine getirmiş oldu.

MÜŞRIKLERDEN BERAAT:

Hicri dokuzuncu yılın Zilhacce ayının onuncu günü, Hacc törenleri sırasında, müşrikler, hâlâ eski geleneklerine göre bu törenlere katılmıştı. Müşriklerden bahseden süre nazil olunca, peygamber (s.a.v) Allah'ın emri üzerine, Kur'an ayetlerini, Mekke'ye gidip, halkın arasında okuması ve onlara: **"Bu yıldan sonra, hiçbir müşrik Hacca gitmeyecek ve hiçbir çıplak Kabe etrafında tavaf etmeyecek"** diye bildirmesi için Hz.Ali (a.s)'ı görevlendirmişti. Hz.Ali (a.s) görev gereği Mekke'ye giderek, müşriklerden beraat suresini Allah'ın evinin ziyaretçilerine okumuş daha sonra peygamberin emrini onlara iletmişti.

MÜBAHELE:

Resulullah, önemli ülkelerin başkanlarına mektuplar gönderdikten sonra, Necran Hıristiyanlarının başkanına da (Oskof) bir mektup yazarak oranın hıristiyanlarını da İslam'a davet etti. Bu mektupta ondan ya iman getirmesi veya vergi vererek İslam hükümetinin himayesi altında olması istendi.

O, mukaddes kitaplardan, İsa'dan sonra bir peygamber geleceği müjdesini okuduğundan, inceleme yapmak için bazı araştırmacıları Medine'ye gönderdi. Onlar, Medine'ye girdikten sonra, Peygamberle tartışmaya başladılar.

Ama Hıristiyanlar İkna olmamışlardı. Allah tarafından bir mesaj getirmiş olan melek nazil olup, onlara heriki grubun önceden tayin edilen bir zamanda çöle giderek, Allah'a yalvarmalarını ve yalancı olan guruba lanet okumalarını söyledi.

Mübahele zamanı gelip çatmıştı. Resulullah, müslümanların ve akrabalarının arasından sadece dört kişiyi kendisiyle beraber getirdi. Hüseyin (as)'ı kucağına almış, Hasan (as)'ın elinden tutmuş ve Fatma-ı Zehra (s.a) ile Ali (a.s) ise onun ardısına gidiyordu. Hıristiyanlar, onları gördüklerinde başkanları şöyle dedi:

"Vallahi öyle çehreler görüyorum ki eğer lanet etseler bu çöl bir cehenneme döner, azabı Necran'a dek varır ve böylece tüm Hıristiyanların yok olmasından korkarım." Sonunda vergi ödemek ve müslümanlara her yıl ikibin takım uzun elbise ve otuz zırh vermeyi kabul ettiler.

VEDA HACCI YILI:

Resulullah, Hicri 10.yılın Zilkade ayının 25'inde, halka şöyle duyurulması için emir verdi: **"Allah Resulü, Allah'ın evini ziyarete gidecek ve isteyen herkes onunla beraber gidebilir."** Bu haber, halkı heyecana getirmiş ve coşkun kalpli binlerce müslüman hazır olduklarını ilan etmişti. Resulullah Ebu Decane'yi Medine'de kendine vekil seçerek ashabıyla birlikte yola koyuldu. Zulhuleyfe denilen topraklara vardıklarında ihram giydi ve lebbeyk diyerek Mekke'ye doğru yola çıkıldı. On gün sonra Mekke'ye varıp Mescid-ul Harama girerek Hac farizesi yerine getirilmişti. Resulullah, Arefe günü ve ondan sonraki gün, halka konuşma yaparak onlara dinde istikamet ve bağlılıkları hususunda nasihat ve tavsiyelerde bulundu.

GADİR-İ HUM:

Zilhacce'nin onsekizinde perşembe günü, peygamber Cuhfa'dan Hum vadisine vardığında, Cebrail, Ali (as)'ı kendinden sonra halife seçmesi yolunda Allah'dan bir mesaj getirmişti.

Bu görevin ardından, herkesi davet ederek onlara şöyle dedi: **"Peygamber sizinle önemli bir konuda konuşacak. Herkes hazır olsun."** Binlerce hacı, o yakıcı sıcağın altında, peygamberi dinlemek için biraraya gelmişti. Peygamberimiz namazını eda ettikten sonra, kendisi için yapılmış olan özel yere oturarak şöyle buyurdu: **"Hamd ve sena Allah'a mahsustur. O'ndan yardım diler, O'na inanır ve O'na tevekkül ederim... Ben şahadet ederim ki, ondan başka tapılacak yoktur, Muhammed onun kulu ve resulüdür. Ey halk. Ben aranızdan ayrıldığımda iki değerli şeyi; Kur'an'ı ve Ehli Beyt'i, sizin aranızda bırakıyorum. Onlar kıyamet günü bana Kevser havuzunun başında ulaşınca dek, hiçbir zaman birbirinden ayrılmazlar. Öyleyse Kur'an'a ve Ehli Beyt'e sarılın ve kendinizi kenara çekmeyin. Yoksa helak olursunuz."**

Daha sonra Ali (a.s)'ın elini tutarak kaldırıp şöyle buyurdu: "Ey halk. Ben kimin mevlası isem, Ali'de onun mevlasıdır. Allah'ım. Onu seveni sev ve ona düşman olana düşman ol. Onun dostlarına yardım et, onu alçaltmak isteyenleri alçalt." Rasulullah (s.a.v) hutbesinden sonra melek nazil olup Allah tarafından, Resulullah (s.a.v)'e; "Bugün Ali (a.s)'ın seçilmesiyle islam dini kamil ve Allah'ın nimetleri halka tamamlanmış oldu" müjdesini verdi.

HZ. MUHAMMED (S.A.V)'İN VEFATI:

Hac seferinden döndükten sonra hastalanmış yatağa düşmüştü. Hileci ve fırsatçı bir grup, peygamberlik iddiasında bulundularsa da onun emriyle hepsi öldürüldü. Birgün, Resulullah çok hasta olduğu halde, Ali (a.s)'a dayanarak Bakiy mezarlığına doğru, ashabını ziyaret etmek için gitti. Daha sonra evine geri döndü. Gün geçtikçe Resulullah'ın hastalığı şiddetleniyordu. Sonunda hicri 11.yılın Sefer ayının 28.günü, başı Hz.Ali (a.s)'ın kucığında Allah (cc)'a kavuştu. Ve tüm islam dünyasını sonsuz bir yasa boğdu...

HZPEYGAMBER (S.A.V)'DEN KISA SÖZLER:

- 1- Allah'ın yanında halkın en kötüsü, ilmi ile amel etmeyerek, ondan faydalanmayan alimdir.
- 2- Evlerin en iyisi, yetimin sevildiği ve ona merhamet edilen evdir.
- 3- Başkalarına saygı gösterin ve onların karşısında tevazu sahibi olun. Çünkü tevazu insanın değerini artırır.
- 4- Allah'a, kıyamet ve ceza gününe inanan kimse, ahbine vefalı ve bağlı olmalıdır.
- 5- Çocuklar, anne ve babalarına muhabbet ve sevgi ile baktıklarında Allah'a ibadet etmiş gibidirler.
- 6- İyi ve değerli arkadaş sahibi olmak, saadet ve mutluluktur.

KİMLİĞİ:

Adı: Muhammed

Lakabı: Emin

Künyesi: Eb-ul Kasım

Baba adı: Abdullah

Ana adı: Amine

Doğum yeri: Mekke

Doğum tarihi: Fil olayından iki ay sonra

Vefat yılı: Hicretin 11.yılı

Vefat yeri: Medine

Mezarı: Medine

AŞAĞIDAKİ SORULARA DİKKATLE CEVAP VERİN

- 1- Haşimoğulları hangi kabileden idiler?
- 2- Abdulmuttalib'in zamanında hangi önemli olay vuku bulmuştu?
- 3- Hz.Muhammed (s.a.v)'in düşmanlık ateşini söndürmek için bulduğu çözüm yolu ne idi?
- 4- Hangi şehirde ve ne zaman nübüvvete ulaştı?
- 5- Medine'ye hicreti sırasında, kim onun yatağına yatıp, ona feda olmayı göze almıştı?
- 6- Medine'de ilk etapta yaptığı önemli işleri sıralayınız.
- 7- Müşriklerle müslümanlar arasında meydana gelen ilk savaşın adı nedir ve nasıl sonuçlanmıştır?
- 8- Müslümanların Uhud savaşında yenilmelerinin sebebi neydi?
- 9- İslam Peygamberi Hendek savaşında hangi askeri taktiğe başvurmuştu?
- 10- Ahzap savaşında Beni Kurayza kabilesini niçin affetmemişti?
- 11- Hudeybiye barış antlaşması müslümanlara ne gibi faydalar doğurmuştu?
- 12- Hayber'in fethinde hangi taktik uygulandı?
- 13- Müslümanların Mute savaşındaki kumandanı olan Halid bin Velid hangi askeri taktiği uyguladı?
- 14- Mekke fethinde kan dökülmemesi için peygamberimiz ne yaptı?
- 15- Müslümanlardan birçoğu Huneyn savaşında niçin kaçtılar ve nasıl geri döndüler?
- 16- Münafıklar Tebuk savaşında ne gibi işler yaptılar ve peygamberimiz onların yaptıkları karşısında nasıl tepki gösterdi?
- 17- Hz.Ali (a.s)'ı nerede kendinden sonra halife olarak tayin etti? Ve onun hakkında ne dedi?
- 18- Hristiyan alimleri Mübahele günü, niçin peygamberle mübahele etmedi?
- 19- Muhacirler ve Ensar kimlerdir?
- 20- Peygamberin, ashabıyla, bir ağaç altında, Mekke yakınlarında yaptığı ahdin ismi nedir? Ve ne gibi faydalar sağlamıştır?